Alexandra was bewusteloos van haar paard gestort. Snel nam ik een waterzak, de inhoud was nog koel, en goot het water in haar mond. Zij opende de oogen, sperde ze al wijder en wijder open, ze begonnen te schitteren, vreemd en onbestemd staarden ze, zij greep mijn hand en wees naar het Oosten terwijl zij uitriep . . . „Kijk eens wat een menschen!

Een hoogst eenvoudig met bont gegarneerd wintercostuum volgens de laatste mode.

Zie je die kemelen. . . . Wij zijn gered. . . . De palmen wuiven en ik hoor het water van een beek ruischen. . . . Kijk die waterdraagsters met elkaar stoeien. . . . ze zingen, hoor je niet hoe ze zingen. . . . Ga er met mij heen en laat ons vluchten uit de ellende. . . . oh, jij wil niet. . . . !"

„Er is niets Alexandra. . . . Ik zie niets dan zand!"

„Je wil niet. . . . Jij wil alleen van het water drinken."

Ik werkte mij met haar in mijn armen op het paard en spoorde het dier aan in de richting die zij aanwees. 't Kon mij niets schelen, we waren verloren; bij haar zou het lijden niet lang meer duren, straks zou ik het bewustzijn verliezen of het paard dood neer vallen en de gieren boven ons klapwieken.

„'t Is niets!" zeide ze zacht. . . . „'t Was de zon. . . ." Ze begon zacht te weenen en voor het eerst kuste ik haar en sprak haar moed in.

Langzaam, soms over zijn pooten struikelend, liep het beest voort, de kop naar beneden gebogen; zijn lange tong hing bruin-verdroogd uit zijn bek. De borst van het dier piepte bij het ongeregelde ademhalen, de oogen en neusgaten waren geheel met zand bevuild. Ik zou den tocht volhouden zoolang Alexandra leefde; stierf ze in mijn armen, dan doodde ik eerst het paard en dan mezelf. Zakte het beest van uitputting ineen, dan zou ik Alexandra en mezelf dooden; maar nu nog vooruit, dacht ik, al begreep ik, dat noch Alexandra noch het paard langer dan een dag meer zouden leven. . .

Eensklaps begon het dier sneller te loopen, het richtte den kop op en blies een paar groote zandwolken uit zijn neusgaten. Ik keek rond en niet ver van mij af zag ik iets vreemds . . . iets. . . .

„Laat ons maar sterven," fluisterde Alexandra.

Ik durfde niet te zeggen wat ik zag. . . . Ik was bang dat de emotie haar zou dooden. . . . Ik zag palmen en een pluim rook die voortbewoog. . . .

„Dood me!"

„Sterf niet, Alexandra, wij zijn gered. . . . Alles is voorbij! Daar is de rivier. . . . !"

„Dat is niets,. . . . straks is het weer weg," antwoordde zij en viel weer in zwijm.

Ineens voelde ik een krachtigen wil om te blijven leven; ik wierp alle bagage van het paard, en joeg het op met schreeuwen en trappen in de flanken. Het dier waggelde den eenen heuvel op, den anderen af. . . . Met moeite, telkens weer achteruit glijdend, besteeg het een hoogen zandheuvel. Aan de andere zijde lag een karavaanweg. . . . Mijn opwinding kende geen grenzen, ik joeg het arme dier naar de laagte, maar het kon zich niet staande houden op de glooiing, sloeg over den kop naar beneden en bleef dood aan den voet van den heuvel liggen. Wij vielen op den weg, ik had een hoofdwonde waaruit het bloed vermengd met zand als dikke brij op mijn handen en borst viel; Alexandra kreunde even. Ik nam haar op en liep, haar in mijn armen dragend, den weg af, schreeuwend en gillend.

Ik hoorde honden blaffen, ik liep nog sneller en schreeuwde nog harder. . . . daar zag ik een wit gebouw omringd door palmen en op het platte dak wapperde de Engelsche vlag. . . . Ik zag ruiters naderen. . . . Het huis begon te draaien . . . . Ik gevoelde me van den grond opheffen, ik scheen te zweven tusschen een regen van sterren, toen werd alles duister rondom me.

* * *

Drie maanden later was ik zoover hersteld dat ik mijn bed mocht verlaten en toen vernam ik voor het eerst hoe ik zonder dat ik het wist in het Victoria-hospitaal terecht was gekomen. Het witte gebouw, waarheen de employé's ons brachten, was 'n Engelsche factory aan den Euphraat. De geneesheer had ons onmiddellijk gereinigd en ons daarna per boot naar Brassorat laten vervoeren, waar wij in een barak verpleegd werden tot er gelegenheid was om ons naar Bombay te vervoeren.

Gedurende het geheele transport dat een veertien dagen duurde heb ik zware koortsen gehad.

Met Alexandra was het nog erger gesteld. Wanneer de woestijn-rit nog een halven dag langer geduurd had zou zij zijn bezweken en de dokter vond het een raadsel dat zij nog levend Bombay bereikt had. Ook zij werd in het Victoria-hospitaal verpleegd, doch ofschoon zij herstellende was mocht zij nog niemand ontvangen. — Een week of zes daarna werd ik bij haar toegelaten, ze lachte mij toe, toen ik de zaal binnentrad en reikte mij de hand terwijl zij zeide: „Na alles wat wij ondervonden hebben behooren wij bij elkaar!" „Ja," antwoordde ik en kuste haar voorhoofd.

Dit is de geschiedenis, die de onbeschreven bladzijden van mijn dagboek moest vullen!

Een elegant wintercostuum, dat zeker velen onzer dames zal bekoren.

DE NIEUWSTE WINTER-MODES

Een sjiek bontstel, dat ons zeer practisch en doelmatig voorkomt.

HANNO

Door P. SCHRAVESANDE

Eenmaal per jaar komen we met ons zevenen bij elkander. Dat hebben we nu zoo vastgesteld en dat blijft zoo. Wanneer we alle zeven gezond zijn, dan ontmoeten we elkaar op den een en twintigsten Juli in de villa van Jan Diggers. Dat was ook dit jaar het geval. Op dien datum is namelijk Diggers jarig en we maken er dan zoo'n soort jonggezellen-feest van. Drie van ons zijn oud-Indischgasten, en alle drie tegelijk met ons zuur verdiend geld naar 't moederland teruggekeerd. De overige vier zijn onze gemeenschappelijke vrienden.

We zaten ook dezen keer weer gezellig bijeen in de ruime warande. Het gesprek taande een oogenblik en doelloos staarden we over de bloeiende hei, toen de warandedeuren van binnen uit voorzichtig werden opengeduwd en onhoorbaar een oude Indische vrouw de tafel naderde en een groot zilver theeblad met verder toebehooren erop plaatste.

„Dank je wel, Nankita," klonk de heldere stem van Diggers. „Wil je nu ook nog wat sigaren en sigaretten halen?" voegde hij er vriendelijk bij. Toen de vrouw weer verdwenen was en we onze geurige Indische thee dronken, viel plotseling de oude Van Baarle uit:

„Daar erger ik me dood aan, Diggers, dat jij dat oude monster nog maar steeds in je dienst houdt. Je wordt aan alle kanten bestolen door dat gespuis. Dat je ze in Indië in je dienst neemt kan ik begrijpen, dat moet wel, er is daar eenvoudig niet anders dan dat bruine goed, maar welk verstandig mensch neemt zoo'n lid van die dievenbende mee naar Holland? Dát vraag ik je in gemoede! Met de zweep moeten ze hebben, allemaal, allemaal!"

„Is 't waar, Van Baarle, moeten ze met de zweep hebben, allemaal?" en een toornige blik was er even in Diggers' oogen. „Ben je dáárom zoo lang in Deli geweest, dertig jaar zoowat, hè? en heb je in al dien tijd geen gelegenheid gehad de inlanders te doorgronden? Heb jij 't wel ooit beproefd?" — „'k Had wel wat anders te doen," bromde Van Baarle.

„Ja," antwoordde Diggers, „zooals het grootste deel der Europeanen, dat naar Indië vertrekt.